

ЕЗИКЪТ НА УМИРАНЕТО

САРА ПИНБЪРА

Артлайн Студиос
София, 2016

Sarah Pinborough
THE LANGUAGE OF DYING
Copyright © Sarah Pinborough, 2009
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ЕЗИКЪТ НА УМИРАНЕТО
2016 Артлайн Студиос
Всички права запазени.
Превод: © 2016 Надя Златкова
Редактор: Грета Петрова
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ № 21
тел. +359 2 411 00 02
www.artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
artline@artline-comics.net
ISBN 978-619-193-047-0

На Ник, скъп приятел, който много ми липсва.

„Е, сега, когато се видяхме един друг – каза Еднорогът, – ако ти повярваш в мен, и аз ще повярвам в теб.“

Луис Карол, „Алиса в огледалния свят“

Умирането има свой собствен език. Той се промъква като сянка заедно с отминаващите години и усещането за него остава в зъглчетата на устата ни. Той ни намира, независимо от това дали сме болни, или здрави. Той е едно тайно, смътно нещо, спотаено в шумоленето на полите на медицинските сестри, които се качват и слизат по стълбите на домовете ни. Сестрите ме научиха да се изправям срещу този език сричка по сричка и бавно и с нежелание да оформям значението му.

Дишане на Чейн-Стокс.

Предсмъртен прилив на енергия.

Нови фрази, които задръстват мозъка ми. Чудя се дали след това ще ги забравя. Дали ще избледнеят и ще се загубят на върха на езика ми. Не мисля. Има прекалено много игри на асоциациите, които да играя с тях.

Седя до прозореца и оттук виждам малката маса за телевизора до края на леглото ти с видеомонитора на нея. На долния етаж спящият ти образ се прожектира в празна стая – остана само аз и в момента съм тук, с теб. Не че вече има нужда от камерата. *Предсмъртният прилив на енергия* отмина. Остана само предсмъртното треперене. И макар да знам какво означава това: че си по-близо до края, аз се радвам, понеже тази част приключи. Мога да изплюя тази фраза.

Плюя, плюя, плюя. През последните седмици по-остро усещам собствената си слюнка. Усещам как непрекъснато залива езика ми, прекалено течна на устните ми. Опитвам се да не ѝ обръщам внимание. Преглъщам я. Знам какво става. Просто твоята болест се протяга и ме докосва, играе си с ума ми, създавайки зародиша на една нова фобия, защото не може да убие и мен.

Часовникът тиктака. Заслушвам се в паузите сред дишането ти и макар да знам, че ще станат много по-дълги, преди да настъпи последната, която е безкрайна, все още усещам как сърцето ми подскача леко при всяка от тях. *Дишане на Чейн-Стокс*. Колкото и грозно да е името, то не може дори да се сравнява със значението на тези думи. Приливът на енергия си отива. Започва дишането на Чейн-Стокс. И зад всичко това е тате. Поне си мисля, че все още си тук. Аз съм изтощена, а ти си почти невидим. Каква двойка сме само.

Очите ми парят под клепачите, докато поглеждам към часовника си. Има още два часа, преди сестрата от „Макмилън“* да дойде за нощната смяна. Изобщо не мога да си спомня името ѝ. Не че то има значение и не че държа да си го спомня. Пени вероятно ще се обади, преди сестрата да дойде. За да провери дали има промяна. *Каквато и да е промяна*. От живот към неживот. Знае, че е малко вероятно, защото в противен случай щеше да е тук с мен, с нас, вместо да избяга в *своя* живот за тази вечер. Ситуацията е трудна за нея, но дори и тя не може да се скрие от факта, че животът се вкопчва, независимо от това дали го искат, или не.

Поглеждам към чашата с вода и малката гъба до буркана ти за плюене до леглото. Струва ми се, че трябва да намокрят малко устните ти, но ти изглеждаш спокоен и не желая да те смущавам. Мисля, че за теб вече идва краят на смущаванията.

* Macmillan Cancer Support – организация за подкрепа на болни от рак и семействата им. – Бел. пр.

Поглеждам към буркана за плюене, буркан, в който някога е имало Маринован в оцет лук, след това горчилката, излизаща от теб, а сега е пълнен със синя вода за уста „Листерин“. Клинично чист. Знам, че никога вече няма да използвам „Листерин“, нито каквато и да било мента.

Гневът ми се бори със скръбта и заплашва да ме задуши. Обръщам се, за да не те гледам. Чувам шума на морфиновата помпичка, която работи тихо под възглавницата, задържайки те някъде между този свят и мен и нищото отвъд. Или поне ти искаш да мисля така – че отвъд няма нищо. Твое то виждане за след смъртта през последните десет години. Почти се усмихвам, но сълзите са прекалено близо, затова се втрещявам през прозореца.

Навън, от другата страна на стъклото, е непрогледен мрак, но въпреки това аз присвивам очи и търся поляните. Взирам се. Опитвам се да открия. Търся. Дълго време не съм поглеждала през този прозорец. Не и така. Не и *истински*. Питам се дали той ще дойде тази нощ. Мина толкова време, че понякога се чудя дали изобщо съм го видяла. Дали не е било просто кратък пристъп на лудост. Бог знае, че лудостта тече във вените ни, и никой не би се изненадал, ако се окаже, че всички ние сме странни по един или друг начин. Така че може би специалната ми дарба не е била нищо повече от кратки пристъпи на лудост понякога.

И все пак продължавам да гледам. На следващия си рожден ден ще стана на четиридесет, а се взирам през прозореца и търся нещо, което може да е въображаемо, нещо, което не съм виждала от петнадесет години, ако изобщо някога съм го видяла.

Но това е една от онези нощи, нали, тате? Специална, ужасна нощ. Нощ на пълнолуние. А той винаги идва точно тогава.

Ако изобщо идва.

Пени пристига първа. Тя идва в деня, когато ти оставаш в леглото. Идва, след като разтрепераният ми глас, когато ѝ се обадох предишната вечер, най-после я убеждава, че това *наистина* се случва, че се е случвало през последните шест месеца, независимо колко много се е опитвала да се усмихва, да се смее и да не обръща внимание на фактите.

Когато звънецът на входната врата извънтява малко след два следобед – Пени никога не е могла да се организира преди девет или десет, – тогава разбирам, че е започнало. Началото на събирането ни отново, преди да се разделим.

Вдишвам дълбоко въздуха, който беше само мой и твой месеци наред. Минали са два дни, откакто ти за последен път пуши цигара, но си въобразявам, че останалият от нея аромат ме изпълва, и това ми дава увереността да се изправа пред външния свят. Не съм сигурна как Пени е станала част от външния свят. Може би в крайна сметка всички сме отвън.

Когато отворям вратата, вътре нахлува студен февруарски въздух. Пени изглежда чудесно и въпреки че е с четири години по-възрастна от мен, кожата ѝ все още сияе. Тя сияе от времето, когато бяхме тийнейджърки. Сияе отвътре, което ме кара да се чудя защо напомпва устните си с колаген и прави целия този естествен блясък да изглежда изкуствен. Чудя се от кого се крие.